

ההיסטוריה המגוייסת של הסטיריקן

מכוון ומאורגן. מייד לאחר החלטת האו"ם, החליטו ערביי חיפה - בכנס של כל נכבדיהם, מוסדותיהם ואר-גונייהם - כי, "על הוועד הערבי העליון להכריז עצמו כממשלה ערבית פלסטינאית על שיטחה של כל הארץ"; על הקמת מימשל ערבי מקומי, "בכל עיר מערי פלס-טינה", כולל חיפה - והכוונה למימשל של כל העיר; ולהכריז גיוס כללי - לא לתינגור השיתוף עם היהודים, אלא כתשתית להחנקתה היוזמה של חיפה היהודית.

או, הקשר שבין טבח שיירת-החדשה וההרג בדיר-יאסין. הראינו - ומיכאל הואיל לאשר - כי אותם ערביי שיחג'ארה ניסו לערוך אותו טבח חודש קודם-לכן, רק לא הצליחו, בגלל אבטחת הצבא הבריטי.

הפיתרון זרח למיכאל מכוון לא-צפוי: מתברר כי בסמיכות לשיירת אפריל שנטבחה, עמד כוח בריטי. מפקדו סירב הפעם להתערב, וטען כי, "זאת תשובה על מעשה דיר-יאסין". זה הקשר שמצא מיכאל. אבל מה עיסקם של הבריטים לכאן? השאלה כלל אינה למה התערבו הבריטים או נמנעו, אלא למה תקפו הבריטים ורצחו, והאם לא היו טובחים ביהודים בכל מי-רה, אפילו היו בתי דיר-יאסין האומלל קורסים תחת ערימות פרחים יהודיים.

שלא להזכיר, כפי ש, כל זאטוט שהכין את שעוריו כראוי יודע, "כי באתה עת ניהלו הבריטים מדיניות מכוונת של, "תוהו ובוהו", ונטייתם הכללית היתה - בברור - לטובת הערבים. כשבעיני קודם לטבח השיירה תפסו שלושה חברי ההגנה בשיח'ג'ארה ומס-רום לערבים, שענינם והרגום. ספר הפלמ"ח מביא את הקביעה, כי, "הבריטים הם שחיתו על הרוצחים הערביים" וביוזמתם אורגן הטבח באנשי השיירה (של הדסה). היוני שולח את מיכאל שיכין, "שעור-בית". אך תהיה זו התעללות, משום שעמל-סיזיפוס שלו יהיה לריק: עד כמה שתוקפי שיירת הדסה נוגעים, לא העלתה פרשת דיר-יאסין דבר וגם לא הורידה. הקשר בין שני המאורעות במשמעות שנותן בו - דהיינו, שההרג בדיר-יאסין היה הגורם והצידוק לטבח השיירה - איננו קיים כלל במציאות. הוא אכן, "צמח ממוחו המעוות" של מיכאל - רעיון אווילי וחסרי-סוד, כמו זה, שהקשר הדמיוני, "ההונען במזיד, כדי לא להעביר את התמונה היפה (יפה?) ולמנוע קשרים ותיסבוכות מיל-דים וממבוגרים."

משיטחי ערב, ומנקודת מבטו הוא רואה את הדבר נכונה. ואף מילחמתנו יש לה מטרה אחת ויחידה: "מילחמה על הגשמת הציונות...".

באוגוסט 1947 - כלומר, לפני החלטת האו"ם - פורסם ביפו כרוז לטובת השקט ומיכאל ב. ציטט ממנו. אבל מה קרה אחר-כך? עותקי כרוז זה אולו במהרה, או נשכחו. נשוב אל י.צ. שוורץ, עליו נזכר מיכאל ונראה מה במו: "ביום שנודע על החלטת האומות ב-29 בנו-מבר, היתה העיר כולה... במצב-רוח חגיגי. הכל הת-כונן לכיבוש תל-אביב השכנה; לחלוקת הבניינים וה-אנשים ולביזות הרכוש היהודי..." אומנם אחרון כהן מספר על כרוז של, "השמאל הערבי, לטובת הסתלקות צבאות ערב ול, "מילחמה משותפת ערבית-יהודית לשי-חור הארץ מן האימפריאליזם."

אולם, "שמאל" זה אימין את הציבור הערבי דאז, וביטא את רצונו הכללי, בערך כמו שמכאל ב. מבטא את הקונצנזוס הישראלי כיום - ואפילו פחות. זה היה קוריוז מישפשי בציבור בשעתו, וזה הינו בציבורנו, כעת. והעובדה שאצל קאוק'י נימנו 2000 מלסטינאים בלבד. אכן, "השתתפות לא מרשימה במיוחד" - למד-לנו. אם היו הפלסטינאים יעילים ומגוייסים יותר, היה זה סופנו. גם כך לא היה קאוק'י אלא מפקד אחד הכוחות. אלפי פלסטינאים אחרים נטלו חלק במילחמה בכל שאר חלקי הארץ. באיזור חברון לבדו היה עלי ג'אברי מיוענו, בימי חברותו, מסוגל לכנס, "מזעה" של 3000 מאנשי המקום, להתקפה על גוש עציון. אם יצאלו מעשי מיכאל בידיו - תינתן לג'אברי, בויק-נותו הזדמנות נוספת.

כמסלף, שרוי אני בחברה טובה מאד - טובה בהרבה משמעלה מיכאל בדעתו. מיכתבו מופיע בעמוד 16, ובי-עמוד 14 על אותו גליון, תחת דמות דיוקן וכוונת "הנדון", כתוב: "חזמן, ינואר 1948... מערכת-הדמים שבה פתחו הכוחות הפלסטיניים, כדי לסכל את ביצוע החלטתה (של האו"ם), היתה בעיצומה. הכוחות הפ-לסטיניים, שעלהם הצטרפו מתגודדים מרחבי העולם הערבי, תקפו ישובים ודרכי-חברורה..."

למד, בני, שניתן לחלוק על אמונות, דעות או פרש-נות. העובדות, יפות ומחייבות בקוטב האחד, בדיוק כמו בקצה השני.

תופעת מיכאל ב. איננה מקורית, או מיוחדת-במינה. העולם המערבי שורץ כעת טיפוסים מתוחכמים, שאולי ראשית ביקורתם היתה בתוס'לב ומתוך רצון-אמת לתקן. אבל במהרה נסחפו לביקורת מקצינה-וחולכת, בעיקר מפני כניעה לאופנה, או לצורך לעורר תשומת-לב בכל מחיר ולהדהים חדשות-לבקרים.

מחמת היעדרם-מלכתחילה של בלמים אינטלקטוא-ליים מספיקים - וקניימיה ערביים של ממש, היתדרדו אלה, כעבור זמן, לשלילה טוטאלית של חברתם - ולחיוב טוטאלי של האויב המוצהר, גם אם הוא, כש-לעצמו, מייצג ומציע חברה גרועה, מדכאת, מפגרת או מושחתת פי כמה. משום-מה מכונים אלה, "שמאלנים", אבל לא רעיונות סוציאליסטיים או קומוניסטיים הם המייחדים אותם אלא, במיקרה שלנו, נכונות מובנת וקבועה לפסול על הסף, בלא בדיקה ובכל מחיר כל דבר הנחשב על-פי ההסקמה-הכללית הלאומית, חיוני, חיובי, או טוב ליהודים - ולחייב אוטומטית, למרע ובעיוורון, כל עמדה, שאיפה או מעשה של הצד הערבי, כולל של אותם אלמנטים השוללים מעיקרו את עצם הקיום הישראלי.

על רקע זה נראים מאמצי ב. מיכאל לחטט ולנבזר בכל חור ופניה אחר, "הוכחות" לרשעת ישראל ולצידקת ערב, כילידי כפייתיות בלתי-סדור, יותר מאשר כאקט קרירות, הנעשה מתוך הבנת הדברים ושיכנוע פנימי אמיתי; אבל הדבר בנפשו ולכן, במיקרה זה, אפשר להבין - אבל אין לסלוח ואסור לקבל, אפילו לחצאין.

בנימין עמידרור, הרצליה

לבן ושחור, היפה והחיה, כשר לגמרי וטמא לחלוטין, קורבן ורוצה, בעל-זכות ומנשל מסיג'נבול - כך דמות סיכסוך ישראל-ערב אצל ב. מיכאל. דבר לא יעזור. מיותר להוסיף שלא לנו, אלא לערבים הלובן, היופי, הכשרות והזכות. אנו הרוצחים והם הקורבנות. רק, מה צימק בכישרון בשיבוט היסטוריוסופי-סא-טירי ב, "זו הארץ" (היסטוריה לא פופולרית, "העולם הזה" 2016) ראה לתמות על עמוד צפוף שלם ב, "פורום" של גיליון 2020 (העובדות שמאחרי הסאטירה").

האמת ההיסטורית של מיכאל מיוסדת במיכתבו על מגילה של 25 אירועים שונים. כולם מעשייהרג של יהודים בערבים, שמספר קורבנותיהם היה רב, או שיתן להצגים כאכזריים במיוחד, שקדמו כרונולוגית למעשי-טבח של ערבים ביהודים ושינתן למצוא, או לארגן, קשר סיבתי בינם לבין האחרונים. (אומנם אפשר שמ-עולם לא ערך ב. מיכאל סלקציה כזו ביועני. קרוב מאד לוודאי, שמוחו כבר מתוכנת מראש לכך והסינון נעשה מעצמו, בתת-התודעה).

באופן זה מפרק ב. מיכאל מסכת היסטורית רבת-ראיות, מוצקת ורצופה לכאורה, אשר כל אחד ואחד מאירועיה, ובוודאי המיכלול בשלמותו, נוטפים דמי-נקיים של ערבים חמים, בינם לעם שוחר-שלום אך נרדף, אשר פשט את צווארוו בהבלגה מופלאה למאכלת-הטבח הציונית, ורק משכלו קיצו, קם על רוצחיו - והשמתם היא, שאגב הגנה-עצמית, גם נרצחו פה ושם אייאלה יהודים.

תולדות ההתיישבות היהודית בארץ נראית, כך, כסידרה רצופה של גלי-טבח זדוניים ומחושבים, אשר הונחתו לפתע, ללא כל סיבה, על אוכלוסיה ערבית, שימיה העבודה ויליותי אהוות-העמים.

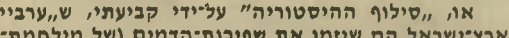
בלא, "איזון" ייקשו הבליעה והעיכול. מיכאל יוצא ידי חובתו זו בכמה שלבונות שדופות, המרוחות בזנב מסתו: "לכן, מר עמידרור...אני, בניגוד לך כבר יודע מזמן שאין שחור ולבן בתולדות היהודים והערבים בא"י... והאשמה מתחלקת ונופלת על כל השותפים..." מס-שפתיים מתחסד וכוללני זה אמור לאזן את כל המסכת העובדתית המפורטת והמנומקת הנ"ל - ועכ-שיו יכול ב. מיכאל להתפנות לאתור הצידוקים הט-רים למעשי לוחמי-החופש באביבים, במעלות, במינכן; משחו בנוסח, "מר עמידרור, כדאי שתכין שעור-בית. צפויות לך הפתעות: בספר, תולדות הכדורגל בארץ-ישראל, הוצאת מחלקת הספורט של ההסתדרות הציו-נית, עמ' 72, מסופר כי במשחק איסטיקל-ליפו מול מכבי ת"א, ב-1923, אמר שחקן מכבי לשופט הערבי, השופט בן-זונה" ואחר-כך רצה אותו, בשגנה, לתאונת מני-ברחה. בן אותו שופט היה בין שוחררי-התידברות הפלסטינאיים, אשר את שיחתם עם ספורטאי ישראל במינכן קטע באיבה מרץ רמות של מישירת בוואריה, שאותה הסיתו וגם שיחדו ממשלת-ישראל והמוסד. כל ילד יודע שקרה משוה לא נעים למישלחתנו במינכן. רוב הילדים יודעים שכבר ב-1923 התקיימו בארץ מישי-קרידורגל. אף ילד לא צריך לדעת שהיה קשר בי-ניהם..."

בטכניקה כזו ממש אירגן מיכאל את מסכת, "העוב-דות שמאחרי הסאטירה" שלו. למשל, כאשר עמד בפני קושי מסוים, במציאת צידוק למעשייהרצח היוזמים על-ידי הערבים, ששבם החלו את מה שהפך מילחמת העצמאות (או "מילחמת הגולן"), פנה מיכאל ונסוג שמונה שנים לאחור. משם דלה אוצר בלום, של ארבעה מיקרי הטמנת-מצצות קטלניים על-ידי האצ"ל; ושמונה שנים, כיום אתמול הן במרחב השמי; ו-40 שנה המתין הבדואי לנקמה וכשכאה אמר, נחפזתי" אמור, שאף אותן מצצות הוטלו בעיצומם של, "מאורעות 39-36", ושגם את הללו יזמו הערבים תושבי-הארץ - לא יס-תייע בידך. מיכאל יילך ויורחק עד מוחמה. אחת מבתולות יהודי חיבר ירקה לבן-ידודו בעין ופגעה בכ-בדוד, שזה גרוע מטבח המוני.

או, השחיטה שרכו פועלי בתי-הזיקוק הערביים בחבריהם היהודים, שב-31 בדצמבר 1947. שעוריהבית שהכין ב. בעבורי, להשכילני מפנים אותי לעמוד 20 בסיפרו של אחד, י.צ. שוורץ. בו נאמר, שקודם לטבח הטילו אנשי אצ"ל מצצה באתו מקום והרגו שישה ערבים. זהו, כמובן, ההסבר והצידוק לקטילת 49 הפו-עלים היהודיים, משום שאותה מצצה האצ"ל, היא נקר-דת-המיפנה ההיסטורית, שהפרה את האידיילה היה-ית-ערבית.

אבל לא, ומסתבר כי מה שציטט ב. מיכאל מן הספר הנ"ל, איננו אלא חלק הסיום של פיסקה ארוכה, בת ארבעה עמודים. שכולה מתארת, בפירוט רב, את מעשי הרצח וההרג שערכו ערביי הארץ ביהודים, מדי יום, מראשית אותו חודש דצמבר ועד סופו. אילו היה מיכאל מאזכר רשימה זו של שוורץ, היה הציטוט מובא בהקשר הנכון והיו הקוראים למדים, כי הפצצה של אצ"ל נפלה לא כבומבה ביום בהיר, אלא כמעשה אחד, ודאי לא הבולט או החשוב, שברשרת מעשי-האיבה של המילחמה שהשתוללה אז בארץ - ואשר יוצימה ומלביה היו תוש-בי-הארץ הערביים.

יתירה מזאת, באיזור חיפה היה המאמץ הערבי

או, "סילוף היסטוריה" על-ידי קביעת, ש, "ערביי ארץ-ישראל הם שיזמו את פשיכות-הדמים (של מילחמת-העצמאות) ופתחו בה בצורה חדי-צדית". אפשר להת-ווכח, מי אשם בפרוץ המילחמה, למה ובאיזו מידה. אבל לערער על הקביעה העובדתית, שערביי ארץ-ישראל הם שפתחו בה - הרי זה פאילו להתבונן, צהרי יום קיץ היישר לתוך עין-השמש ולתבוע הוכחה, שאיננו שרוים בחצות הלילה; או לקבוע כסילוף את האכס-יומה שכדור-הארץ עגול - ולך תוכיח שאיננו נשען על גב ארבעה פילים.

לביסוס טענת ה, "סילוף" צבר ב. מיכאל קולקציה משונה של ראיות. מן-גוריון עמד וציטט, ש, "רוב מינינם של ערביי הארץ סירב, ומסרב להיכנס למערכה... מיפו, מחיפה ומירושלים ביקשו שלום..." ניה שכן-גוריון דייק. ובכן? מבחינה מעשית, הפעילות המש-מעויתת של היישוב הערבי בארץ התבטאה כולה בייזום וטיפוח מאמץ המילחמה היהודים. העובדה שבחדרי-ביטנס חששו חלקם, או רובם, מן המלחמה, או אולי לא רצו בה, לא באה כלל לידי השפעה או ביטוי מע-שיים.

כל מעשה או מחלל שניתן להגדיר, לפי כל קנה-מידה שהוא, כמבטאים את רצונו הכללי של הציבור הפלסטיני או כנובעים ממנו, היו כולם מילחמתיים במובהק. לעומת זאת מסתבר, כי גם בעיצומה של המילחמה האכזרית היה מנהיג הישוב היהודי בארץ מחפס כל נתיב וסיכוי ליצור יחסי אהווה ורעות עם השכנים הערביים. אז, וגם לאחר-מכן, הגדיר בן-גוריון את השיתוף היהודי-ערבי כאחד ממטרות המילחמה שלנו, לא פחות. מן הצד הערבי אין נשמע אפילו ציפ-צוף של רמז דומה.

ואם כבר מצטט מיכאל את בן-גוריון, אז לא לחצאין. ערב המילחמה אמר ב.ג., "ואל יתימר איש בתוכנו, שהשדמת הישוב איננה בגדר האפשרות א-פריורית, ואל נתעלם מן העובדה, שבין יזידינו הערבים יש שאיפה כזו, ומנהיגיהם החולשים על דעת הקהל הערבית - במידה - שיש דעת-קהל כזו - רואים בהשדמה זו (את) הפיתרון היחיד של בעיית ארץ-ישראל, כי אחרת אינם רואים כל אפשרות שארץ-ישראל תהיה ערבית, כי לדעתם - ואולי בצדק - לא תיכון מדינה ערבית שיש בה של י ש יהודים, ויהודים כאלה."

ועוד: "לא מתנגדים פוליטיים יעמידו מולנו, אלא תלמידיו ואולי מוריו של היטלר, היהודים דרך אמת, ודרך אחת בלבד, בפיתרון הבעיה היהודית: השמדה טוטאלית. ולזאת עלינו להתכונן." ובפברואר 1948: "עלינו לראות בהתקוות מלאה מהי מטרתו של האויב. הפעם אין זו התנקשות בישוב זה או אחר, במיספר יישובים או אפילו ביישוב כולו. האויב מבקש הפעם לעקור את, הסכנה הציונית' הצפויה לפלסטינה כחלק